

мени отъ всичкитѣ тѣзи дарове, я посрѣщнали съ радостъ прѣголъма.

Но съ работата заедно дошла при хората и Завистъта, която тѣ сжщо обикнали. Подучени отъ нея, тѣ си направили оржжия отъ желѣзото, за да се биятъ едни други за плодоветѣ на Работата.

И затържествували въ новото царство царица Злоба и царь Свадѣ. Цѣлото царство на царь Мира се покрило съ кървавоаленото цвѣте — Страданияето. Сребърно-блѣскавото цвѣте — Доволството било изпотжпкано отъ безжалостнитѣ крака на Завистъта.

— А царь Миръ?

— Той избѣга върху високи планини, които забиватъ остритѣ си върхове въ сини небеса. Тамъ заживѣ той осамотенъ въ тъмни непрѣстжпни гори.

Тамъ си живѣе той и до день днешенъ; живѣе и силно вѣрва, че ще дойде новъ день, когато той пакъ ще слѣзе въ своето царство земно; когато царь Свадѣ не ще бжде вече между живитѣ и когато цѣлото земно кжлбо ще се покрие само съсь сребърно-блѣскавото цвѣте — Доволството; и когато всички поданици на новото царство ще бждатъ напоени само отъ росата на това цвѣте — Щастието земно.

Прѣведе отъ чешки: Ст. Чилингировъ.

